

CLIPA

de Slavomir ALMĂJAN

Când privesc prețul nemăsurabil al zilei, clipele care se scurg prin clepsidra ființelor noastre obosite de așteptări, dincolo de ritualul de automulțumire al limbii cu care ne vorbim nouă înșine, văd un ocean de întrebări la care nu am avut nici puterea, nici voința de a răspunde, și poate că, dincolo de frica de a accepta răspunsurile, este frica de a mă pune față în față cu o realitate pe care totuși doream s-o accept... Da, realitatea propriei noastre treceri înspre un glorios altceva, cu picioarele puternic înfipite într-un prezent mai mult decât dureros.

Clipa de față este una din clipele acelea lungi, nebănuite de lungi care nu par să încapă în tiparul zilnic a ceea ce noi știm că e clipă. Este acea infuzie de sus, compania nevăzută a Duhului care pare să extindă clipa cu mult dincolo de valoarea ei prezentă. Lupt cu prezentul chinuit de neputința de a modela trecutul, frământat de ideea că viitorul este doar o fațetă a trecutului în ochii Celui ce pare a mă striga ca să mă adune dintre lucrurile în care m-am risipit. "Adună-ți oștile, ridică steagul, pornește!"

Da, chiar în clipa în care zidurile Ierihonului dădeau să cadă, copleșit de micimea trecutului, eu nu puteam vedea măreția prezentului pregătit să deschidă viitorul, mi-am plecat steagul și mi-am retras oștirile.

Nebănuitele fațete ale realității care pare că nu vrea să încapă în tiparele gândirii noastre au început dintr-o dată să-mi dezvăluie măreția Creatorului care nu a încetat niciodată să mă surprindă prin adâncimea mustrării Lui dar și prin blândețea acesteia. Părea să-mi spună că dincolo de colivia mea tridimensională, dincolo de universul aparent perceptibil de privirile mele, dincolo de modelele realității făcute să încapă în restrânsa noastră capacitate de a pătrunde, dincolo de cifrele care nu au fost niciodată suficiente să exprime ceea ce părea rezultatul celei mai perfecte matematici, dincolo de toate acestea este El. Eram tentat să cred că în toate acestea este El dar mustrarea Lui îmi striga: "dincolo!"

De ce mi-am depus steagul de luptă? De ce eram obosit? Pentru că am fost prins în capcana nonsensului, pentru că mă istoveam în lucrurile de o minimă relevanță pentru relația mea cu El. Eram ca și câinele care se istovește fugărindu-și propria coadă. Cuvântul spune că în El suntem mai mult decât biruitori... Am primit astfel revelația biruinței. Cuvântul suntem exprimă mai degrabă starea continuă care în contextul relației noastre cu El definește existența noastră. Biruința nu este pentru noi, copii lui Dumnezeu, un eveniment care se petrece din când în când. Biruința este un mod de a fi.

"Eu sunt Cel ce sunt" îi spune Domnul lui Moise din rugul aprins. Cu alte cuvinte El este existența iar tot ceea ce noi numim existență este doar o manifestare a Cuvântului Său atât în creație cât și în susținerea acesteia. Privilegiul, dacă pot spune asta, de a fi în El este în același timp și privilegiul de a exista. Insuflarea divină a nașterii din nou ne-a zidit în El pentru ca, așa cum El există fără effort de a exista, El însuși fiind existența, și noi copii Lui să existăm prin ceea ce avem din El...

Copii lui Izrael se istoveau în efortul de a-și câștiga iertarea și clipa de a fi în grația Lui. Izbânzile lor erau vremelnice, erau evenimente pe care scriitorii Bibliei se osteneau să le marcheze cu grijă pe paginile scripturii. Fiecare izbândă era o cunună de lauri și fiecare înfrângere era un stigmat al rușinii. Ființa umană urma neputincioasă destinul implacabil al degradării impus întregii creații. Ei erau cu El sau fără El. Noi suntem în El sau nu suntem în El. Observați diferența dintre relațiile lor și relațiile noastre cu El? Chiar azi am fost surprins de gândul că relația lui David cu Dumnezeu a fost cu totul aparte de contextul vechiului testament. Sensibilizat de gândul că David era și el poet, era beneficiarul, ca și noi, al binecuvântărilor nemeritate și al harului divin, descoperisem în psalmii pe care i-a adus ca ofrandă Domnului unalt fel de a scrie... Erau date de sus și erau menite să ajungă sus, doar lemnele jertfei erau ale lui David pe când focul era al Domnului. Îl vedem pe David laudând măreția Domnului, credincioșia Lui, frumusețea creației lui. De ce David nu menționa biruința lui asupra lui Goliat și tot șirul de biruințe pe care le vedem menționate în cărțile lui Samuel, 1 Împărați și Cronici? Ele erau repere istorice pentru ceilalți dar pentru David ele nu meritau să fie menționate. Mai degrabă, ca proces de curățire, vedem plângerea căderilor lui. Pentru David izbânda era un mod de a fi, era existența. Biruința lui David era pagina pe care evenimentele erau scrise.

În Domnul...

Clipa trăirii noastre pe rotocolul acesta de praf, în colivia timpului, în cătușele propriului nostru trup,

este goliță de nonsens numai în El. Micile noastre înrângeri sunt înfrângeri numai atunci când nu învățăm nimic din ele. Ele sunt doar niște lecții ale uitării de sine pe care le învățăm în Domnul. Dincolo, da, dincolo de ceea ce pare că este , acolo unde inima noastră ar trebui să fie, este existența noastră, care nu trebuie sprijinită de cârjele realmului acesta al materialului.

Dincolo de ceea ce simțurile pot percepe este casa sufletului nostru pe care, doar cu mâna credinței o putem atinge. Clipa vieții noastre, izbânda, este pagina scrisă cu sânge, reverberând în colivia noastră de lut prin mărturia de netăgăduit a Duhului.

Nr. 201/Decembrie 07